

Preganjanja kristjanov.

Vzroki preganjanj.

Prvi vzrok za preganjanje kristjanov je bilo sovražstvo judov. Judje so smatrali kristjane kot odpadnike in zasmehovalce Mojzesove postave. Ze prvo preganjanje pod rimskim cesarjem Neronom (64 po Kristusu) je pognalo kal iz judovskega sovražstva. — Krščanski pisatelj Tertulijan beleži te-le zgodovinske besede: »Sinagoge (molilnice) judov so izvirki preganjanj.«

Drugi vzrok je bilo sovražstvo poganov, ki je bilo podžgano od judov ter poganskih svečnikov in se je razodevalo v požigih, in v zahtevi na rimske cesarje ter oblastnike: »Kristjane pred leve!« To sovražstvo se je rodilo iz prepričanja: Kristjani so brezverci, ki ne verujejo v nobenega boga in radi tega so krivi občin nesreč, ki so šibale ljudstvo. Dolžili so prve kristjane, da pri svojih daritvah morijo ljudi, uživajo njihovo meso ter kri itd. Kristjani so se začeli ločiti od poganov glede družabnega, verskega ter državnega življenja in radi se jih je oprijel glas, da so sovražniki človeškega rodu.

V rimskem cesarstvu so bile v veljavi postave, ki so prepovedovale žalitev cesarja, upeljavo novih verskih izpovedanj in radi tega so prišli prvi kristjani navzkriž s tedaj obstoječimi zakoni.

V utemeljitvi smrtne obsodbe nad kristjanom se nikjer ne navaja zakon, kateri bi naj bil zahteval smrtno kazen. Zadostovalo je že, da je bil kdo ovaden kot kristjan, ki se brani darovati bogovom ter cesarju, ali da se noče odpovedati krščanstvu in že radi tega ga je zadela smrtna kazen.

Preganjanja.

Rimski uradniki so smatrali prvotno krščanstvo kot judovsko versko sekto (ločina) in so koj po pojavu kristjanov te tudi ščitili napram judovski nestrpnosti in napadom poganstva svečeništva. Vendar že leta 58 je bila v Rimu obtožena plemenita Pomponija Graecina radi vere, ki od strani države ni dovoljena. Za državno prepovedano veroizpoved so smatrali krščanstvo od zadnjih let vladanja cesarja Nerona. Do cesarja Trajana (93 do 117) je zapadel kristjan kazni že radi tega, ker je bil ud krščanske cerkve. Še le cesar Trajan je zaukazal, da se ne sme kaznovati oni kristjan, ki je zatajil krščanstvo z zasramovanjem Kristusa, z daritvijo bogovom ali pred kipom rimskega cesarja. Nadalje je bilo uzakonjeno pod omenjenim cesarjem, da rimska policija ne sme iztikati za kristjani in vsak ovaduh mora jamčiti s svojim imenom, da je ovadba napram kristjanu tudi resnična. Te določbe so bile v splošnem v veljavi glede postopanja napram kristjanom do tretjega stoletja.

Nasledniki Trajana na rimskem prestolu so skušali od njega dane zakonske odredbe še omiliti in kristjane zaščititi napram izbruhom nahujskane druhali in dobičkaželjnih ovaduhov.

Rimsko uradništvo se je trudilo z vedno ostrejšimi sredstvi obtožene kristjane prisiliti k odpadu in so uporabljali celo natezalnico.

Cesar Septimij Sever je prepovedal leta 202 pod težkimi kaznimi prestop v krščanstvo, da bi zajezil val te nove vere, ki se je širila z naglico in neugnano silo po celem rimskem cesarstvu.

Položaj za kristjane se je znatno poslabšal pod cesarjem Decijem (249 do 251), ki je izdal državnim uradnikom odlok, da morajo kristjane sami izslediti in ne čakati na ovadbo zasebnikov. S tem odlokom se je znatno povečalo število obravnav radi pripadnosti h krščanstvu. Najbolj je zadel ta odlok škofo in mašnike.

Ako govori zgodovina o preganjanju kristjanov, misli vedno na ona, ki so se vršila na izrecno zapoved rimskih cesarjev, torej od strani najvišje politične oblasti in ki so bila radi tega tudi splošnega značaja. V nekaterih pokrajinah razsežnega rimskega cesarstva je bilo še mnogo več preganjanj, ker jih je povzročalo pogansko nahujskano ljudstvo in rimski oblastniki.

Kruto krvavih preganjanj beleži Laktancij šest, Sulpicij Severus devet, sv. Avguštin pa z ozirom na deset egiptovskih nadlog — deset.

Prvo preganjanje.

Kot prvega preganjalca kristjanov beleži zgodovina rimskega cesarja Nerona, ki je bil vzgled pobesnele grozovitosti in naslade. Dne 19. junija 64 je izbruhnil v Rimu požar, ki je uničil tekom šest dni od 14 mestnih okrajev 10. Javno mnenje je označilo za požigalca Nerona, ki se je hotel okriti s slavo, da je pozidal novo — Neronovo mesto. Vsa prizadevanja cesarja, da bi se — otresel obdolžitve ljudstva, so bila zaman.

Rimski zgodovinar Tacit piše: »Da bi se otresel očitka, je porinil v ospredje govoric krivde požiga in jih kaznoval z najbolj izbranimi kaznimi ljudi, ki so bili osovraženi po sramotnih činih in katere je nazival narod — kristjane. Nelzmerna množica je bila oblačena v živalske kože, raztrgana od psov ali križana ali ovita z gorljivimi snovmi in kot baklje sežgana pri ponočnih zabavah.« Kot mučenci Neronovega preganjanja se imenujejo poleg Petra in Pavla ta-le zgodovinska imena: Processus, Martinianus, Bazilissa in Anastasia.

(Dalje prihodnjč.)

Kako daleč gre boljševiska brezbožnost in bogeskrunstvo? Večkrat smo že opisovali, s kakimi in naravnost neverjetno surovimi sredstvi skušajo ruski sovjeti zatreti prav vsako vero in posebno še krščanstvo. V najnovejšem času so se spravili nad ostanke pravoslavni svetnikov. Pravoslavje uči, da se naj prištejejo med svetnike one svete osebe, kojih trupla ostanejo nestrohnjena. Telo pravoslavnega svetnika bi sploh ne smelo razpasti. Ravno proti temu nauku nastopajo sedaj boljševiski. V veliki katedrali (cerkvi) v mestu Woronesch je bilo shranjeno v posebni grobnici truplo svetega Sergija. Sovjeti so te dni grobnico odprli. Svetnikovo truplo je strohnelo do ostankov kosti. In baš radi tega so krsto izpraznili, — ostanke svetnika razmetali, cerkev zaprli za službo božjo in jo oddali v najem nekemu boljševiskemu klubu (organizaciji). Kakor v Woroneschu, postopajo tudi drugod. Samo truplo očeta boljševisma mora ostati nestrohnjeno in so izmetali že milijone raznim zdravnikom, ki ubrizgavajo v Leninove ostanke razne tekočine, da se truplo ne začne razkrajati. Po boljševiskem nauku morajo stari svetniki izginiti in jih bodo zamenjali novi iz vrst bivših boljševiskih krvolokov.

Sabatisti. Sabatisti so krščanska verska ločina, ki praznuje po judovski šegi mesto nedelje soboto. Te dni je imeja javnost priliko, da je videla krst sabatistov v takozvanem rimskem kopališču v Černovicah v Bukovini. Sabatisti krstijo enkrat na leto na novo ustople člane. V Černovicah se je zbrala ob 9. uri zvečer skupina 50 sabatistov v kopališču, da bi prisostvovala krstu novih udov. Za krst določeni (med temi 2 žida) so se podali v kabine, kjer so se popolnoma slekli in oblekli srajce. Pri slačenju so prepevali cerkvene pesmi. Nato so se podali moški ločeno od žensk v kopališče, kjer se je vršil obred krsta. Pred z vodo napolnjenim bazenom je stal sabatistični župnik v cilindru, fraku ter v lakastih čevljih. Svečenik je stopil oblečen v vodo in poklical ime krščenca, ki se je podal za duhovnikom. Župnik je nato izgovoril nad krščencom v nemškem jeziku besede: »Jaz te krstim v imenu očeta, sina in sv. duha — amen.« Ko se je vršil krst posameznih članov, so prepevali drugi pesmi. Po pretoku dobre pol ure je bil obred končan in sabatisti so zapustili kopališče.

Pa da Vi še niste bra!!?

Namreč Karl Mayevih spisov. Izšli so 3 zvezki po Din 13.— v Cirilovi tiskarni Maribor. Citajte!

O »Težakovem olju za živino« piše dne 3. januarja 1930 gosp. Franjo Spacir iz Omanovca, Slavonija, dobavitelju istega sledeče: — »Moram Vam javiti, da Vaše olje ni dobro samo za svinje, teleta in žrebeta, temveč koristi zelo tudi konjem, ako ga dobivajo, pa konji postanejo zelo živalni, močnejši in hitrejši. Tudi krava, za katero sem že mislil, da mi bo sigurno poginila, se ozbravala in se ja pri tem celo zredila, predno je potrošila eno ročko olja. Jaz priporočam vsakomur Vaše hra-

nilno olja, ali to gre vendarle počasi, ker je kriza za denar, ljudje pa so žal preveč maloverni in na svojo lastno škodo ne vedo, da se denar z oljem zelo dobro obrestuje. Spoštovanjem Spacir l. r. a. — Iz te odkrite izjave so jasno vidli, da je »Težakovo olje za živino« od velike važnosti za živinorejce, pa bi bilo v interesu živinorejcev, da bi za rejo svoje živine rabili v večji meri gornje olje, ki ga dobijo lahko vselej edino pri tvrdki: **M. TEŽAK** — Zagreb, Gunduličeva 13.